

fogant gondolatai lényeges pontokon érintkeznek a szakirodalom ama jóval későbbi megállapításával, hogy Fábry közép-európaisága morális és érzelmi gyökerzetével szorosabban kapcsolódik Adyéhoz, mint az elemzőbb, racionálisabb József Attilához (E. Fehér Pál). A költészetvitában többen osztották Babi véleményét. Barsi Imre hangsúlyozta, hogy tovább kell jutni a „vox humana sugallta és meghatározta korlátokon”. Dobos László is „múltveretűnek” tartotta a vox humanat mint eszmei és esztétikai kritériumot, s Fábry hibáját abban látta, hogy az „antifaszizmus és a békeharc humánumát, vox humanáját irodalmunk legmagasabbrendű értékmérő szempontjává avatja”. Fábry közismert érzékenységgel fogadta ezeket az ellenvetéseket, s később is a „vox humana ezerkilencszázötvenkilences peré”-ről beszélt. Ez a sértődés azonban csak kevésbé motiválta azt, hogy Fábry hamarosan elhagyta kritikusi posztját, s majd csak a hatvanas évek közepén ír újra néhány könyvről, de azt a következetességet-folytonosságot, melyet az első tíz esztendő termésének felmérésekor tanúsított, nem ismétli meg többé. A kritikus átadta helyét az antifaszista publicistának, a hatvanas évek elején „a német neofaszizmus és a nyugati atomimperializmus jöttével és erősödésével haladéktalanul el kellett foglalnom a régi őrhelyet”. A *Harmadvirágzás Útravalójában* fel is menti magát a kritikus mulasztásai alól, bevallja, hogy a kritikusi-irodalomtörténeti feladatnál erősebb parancsa van, „az antifaszizmus muzája! Az antifaszizmus mint a korparancs műfaja!”

